

have forretningsmæssig spekulation i sanselighed til formål.“ Det drejer sig her om to regler, der gennemførtes i 1939 som skærper af den oprindelige pornografiregel, og der har i straffelovrådet været enighed om, at disse to regler bør ophæves.

Den vigtigste ændring er imidlertid ophævelsen af forbudet i § 234, stk. 1, nr. 2, om offentliggørelse eller udbredelse af utugtige skrifter og — som konsekvens heraf — ophævelse af forbudet i § 234, stk. 1, nr. 1, mod at tilbyde eller overlade personer under 18 år utugtige skrifter. Om dette spørgsmål har der været forskellige opfattelser i straffelovrådet. Lovforslaget er i overensstemmelse med flertalsindstillingen (3 medlemmer), jfr. betænkningen s. 58-60; et af rådets medlemmer (s. 60-61) kunne ikke tilslutte sig forslaget om ophævelsen af de her nævnte bestemmelser.

Hvis § 234 ændres som foreslået, betyder det, at den begrænses til at angå utugtige billeder samt offentlige foredrag, forestillinger og udstillinger af utugtigt indhold. Udtrykket „offentlige forestillinger“ i § 234, nr. 3, omfatter også offentlige filmforevisninger samt radio- og fjernsynsudsendelser; reglen om disse udsendelser kan ikke ventes at få nævneværdig praktisk betydning, og der er derfor ikke fundet anledning til udtrykkeligt at omtale dem i lovtæksten.

Til nr. 12 (§ 235).

Bestemmelsen i § 235 fastsætter straf for den, „der på forærgelig måde reklamerer for eller udbyder til salg genstande eller stoffer, der er tjenlige til at forebygge svangerskab“, samt for den, „der uden udtrykkelig anmodning udsender reklamer for sådanne genstande eller stoffer til personer, der ikke driver lovlig handel med disse.“

Det foreslås at ophæve denne bestemmelse. Forslaget er i overensstemmelse med straffelovrådets forslag i dets betænkning om pornografi. Der henvises til betænkningen s. 67-69 og s. 101-102 (bilag 14 og 15).

Til nr. 13 (§ 236).

Ændringen er af rent redaktionel karakter og en følge af de foreslåede ændringer vedrørende §§ 217-18 og § 225, jfr. ovenfor under nr. 8 og 9.

Til nr. 14 (§ 273).

Efter § 273, stk. 2, kan den, som kendes skyldig i en ærefornærmende sigtelse, „efter den fornærmedes påstand tilpligtes til ham at udrede en af retten fastsat sum til bestridelse af omkostningerne ved kundgørelse i en eller flere offentlige tidender

enten af domsslutningen alene eller tillige af domsgrundene.“

Der foreslås en mindre ændring af den bestemmelse. Forslaget er i overensstemmelse med straffelovrådets indstilling i betænkningen om strafferetlig forældelse m. v. Der henvises til betænkningen s. 10 og s. 32, jfr. s. 25.

Til nr. 15 (§ 275).

Efter § 275 er overtrædelser af straffelovens kapitel 27 om freds- og ærekrænkelser som hovedregel undergivet privat påtale. Paragraffens 2. og 3. pkt. angiver imidlertid visse overtrædelser, hvor „den forurettede (skal) kunne begære offentlig påtale“. Dette gælder f. eks. med hensyn til husfredskrænkelser, jfr. straffelovens § 264. Den citerede formulering kan give anledning til fortolkningstvivl og foreslås erstattet af den formulering, som anvendes i andre tilsvarende påtalerregler i lovgivningen: „offentlig påtale (kan) ske, når den forurettede begærer det.“

Til § 2.

Denne bestemmelse indeholder regler om ikrafttræden (stk. 1) samt visse overgangsregler (stk. 2-5).

Efter stk. 1 skal ophævelsen af forbudsbestemmelserne i § 234, stk. 1, nr. 1 og 2, vedrørende utugtige skrifter først træde i kraft efter justitsministerens bestemmelse. Begrundelsen herfor er, at ophævelsen forudsætter opsigelse af overenskomsten af 12. september 1923 til undertrykkelse af udbredelse af og handel med utugtige offentliggørelser, jfr. bekendtgørelse nr. 212 af 30. juni 1930.

Overgangsreglerne i stk. 2-4 er i overensstemmelse med straffelovrådets indstilling i betænkningen om strafferetlig forældelse m. v., jfr. s. 10 (§ 2) og s. 32-33 (bemærkninger).

Som stk. 5 er efter henstilling fra finansministeriet optaget en bestemmelse om, at de nye regler om bortfald af konfiskation ved forældelse m. v. ikke finder anvendelse på konfiskationer, der er idømt efter den såkaldte værnemagerlov nr. 406 af 28. august 1945. Det er fundet rigtigst, at disse konfiskationsbeløb fortsat inddrives efter de hidtil gældende retningslinier. Det bemærkes i denne forbindelse, at de nye regler heller ikke omfatter beløb, der er pålagt i henhold til lov nr. 499 af 9. oktober 1945 om avancebegrænsning vedrørende visse leverancer og arbejder m. v., omfattet af lov nr. 330 af 12. juli 1945 om revision af visse tyske betalinger, eller i henhold til lov nr. 500 af 9. oktober 1945 om tilbagebetaling af fortjeneste ved erhvervsvirksomhed m. v. i tysk interesse.